

Anderna utgör en mäktig kulliss under hela bussresan i Peru.

Människorna på den peruanska ön Taquile har en lång tradition av att sticka.

Peru – halvvägs upp till himlen

Text // Sanna Rosell
Foto // Carin Rosell

Peru tar andan ur dig. Man kan kalla det höjdsjuka, suchocho, men frågan är om det är hela sanningen. Att vara halvvägs upp till himlen må påverka kropp och knopp, men förklaringen sträcker sig lägre än höjdsjuka. Kanske ger landets alla sevärdheter en hybris – Machu Picchu i sin storhet, Paracas sandvidder och Titicacasjöns ovanliga läge – som får benen att slingra sig och andningen att gå på sparlåga?

Det är Perupremiär för mig och jag har insett landets storhet, framförallt på kartan. Det enorma landet i Sydamerika har många olika zoner med olika klimat som är svåra att kombinera, både med tanke på packning och transporter. Den här resan väljer vi att uppleva södra Peru och gör det via bussar på skumpiga vägar över milsvilda Pampas.

Lima - Paracas

Det är en tidig decembertid morgon och bussen från Lima har just släppt av oss

mitt ute i öknen i Paracas. Jag kunde inte känna mig mer övergiven. Förutom de oändliga sanddynerna och det stora blåa havet finns verkligen ingenting här. Landskapet sträcker sig så långt ögat kan nå i tusen karga nyanser av beige.

Hotellet är en av få kuber som bryter av det intetsägande landskapet. Vi traskar in till "byn" lagom till lunch. De få kvarter som utgör centrum är inte mycket att hurra för, inte heller utbudet på mat. Men fisken är nyfångad och vi äter lomo saltado för första, och verkligen inte sista, gången på den här resan.

Paracas är också sjölejonens tillhåll. En morgon åker vi ut på havet och spanar in de gigantiska djuren på betryggande avstånd. Som oformliga Barbapappor ligger de och ramar efter fisken som är vårt lockbete. Med nyvunnen respekt för havets lejonkungar är jag glad att vara på land igen efter dagsturen.

Följande dag är vi däremot långt ifrån vatten. Vi åker rakt ut i Atacamaöknens vidder och vyer som gassar under decembersolens brännande strålar. Det är dags

för sandboard och fjärlarna i magen flaxar till när Landrovern vrålar uppför den högsta backen – från vilken vi ska kasta oss utför dynerna. Som surfande sälar, med munnen stängd för att inte svälja halva sandlådan, susar vi nedför pisterna. Landskapet är magiskt när solen sjunker ned i väst och sandkullarna ser ut som sammet i den gyllene timmen.

Paracas – Ica - Arequipa

Efter Paracas sjölejon och sandsurf åker vi mot Perus tredje största stad Ica. Det är dock bara för att hoppa på nästa buss, långköraren mot Arequipa. Det tar en hel natt, och när vi vaknar nästa morgon är det ett helt nytt klimat och landskap som väcker oss.

Höjdskillnaden blir märkbar direkt i Arequipa. Vi är uppe på 2 300 meter över havet vilket känns i ben, huvud och humör. Vi går segt som i sirap och andas utan att ens känna lungorna fyllas. Som tur är påverkar höjden inte aptiten, kroppen vill snarare ha energi konstant. En kväll åter

Resttips:

Att bli påverkad av höjden är svårt att undvika och förebygga. Det är vanligt att känna sig illamående och svag, och det botar man genom att dricka mycket vatten och ta det lugnt. Om man upplever stora obehag är det alltid bäst att söka läkarvård direkt.

Paracas sandvidder är oändliga och ansträngande att gå i.

JN

GYMNASIET
GER ALLA EN CHANS www.jn.kumla.se

GYMNASIAL
LÄRLINGSUTBILDNING

SKOLFÖRLAGD
UTBILDNING

DU HAR
YRKESDRÖMMEN

- VI HAR UTBILDNINGEN!

- ✓ Bygg och anläggning
- ✓ Fordon och transport
- ✓ Restaurang och livsmedel
- ✓ Handel och administration
- ✓ Barn och fritid

Att besöka ön Taquile i Titicacasjön är som att kastas hundratals år tillbaka i tiden.

vi traditionell peruansk mat med "twist" på restaurang Zimbago. Det är tiraditos i tre såser (som liknar den svenska sillen) till förrätt och chupete de camarón (räkor i gryta) till huvudrätt. Om inte höjden får oss att tappa andan nog, gör landskapet i södra Peru definitivt det. Pampas där lamor och andra djur betar, sträcker sig mil efter mil och grässlätterna tycks vara oändliga.

Arequipa - Valle de los Condores
Bussresan fortsätter, nu över Andernas bergskam och senare mot kondoreernas dal. På 3980 meters höjd har vi ett vätskes-topp med te på kokablad, eller för den som vill ha starkare verkan, en hemmagjord prilla av mosade blad. Den stilla miljön får oss att viska och smyga. Naturen är så orörd, så vilande. Inte ens lamornas mindre kusiner, alpackorna och vicuñas, vill störa friden.

På högsta punkten, nästan 5 000 meter över havet, ligger den tunna luften som en mössa av järn kring huvudet. Det är tungt att gå, andas och till och med titta. Men

vi kravlar ändå ut ur bussen för att spana ut över världen nedför våra fötter. Skulle jag bara trotsa höjden lite till och sträcka på mina 157 centimeter, kan jag nog nå himlen, tänker jag. Så nära världens tak känns det som att vi är. Det är bergspass i alla väderstreck och taggiga kammar med florsocker på topparna.

Dalen där de enorma rovfågarna och Perus nationalsymbol, kondorerna, lever är också världens näst djupaste dal. En liten flod har letat sin väg emellan bergsväggarna och ljudet av forsen hörs ända upp till oss på bergskammen. Annars är tystnaden så påtaglig att det susar i öronen. Det är en dag med tur. Kondorerna vill visa upp sin mäktiga vingbredd och seglar högt och lågt, för att till och med cirkulera över våra huvuden.

Efter rundresan med buss i södra Peru har vi vant oss med höjden, men tappar fortfarande andan från och till längs vägen. Det är makalösa utsikter och vykortsvackra vyer som passerar förbi utanför bussfönstret, som är väl värda resans alla sirapsben och järnmössor.

Barnen är nyfikna på besökare och slår på charmen när kameran kommer fram.

A nnons